

பிராகரன் டைக்கும் புதுமைப்பெண்கள்

04 - 12 - 96 இதழின் தொடர்ச்சி...

நம்முடைய இலக்கிய சான்றுகளானாலும் சரி, கல்வெட்டுகள் பட்டையங்களிலே சொல்லப்படுகின்ற செய்திகளானாலும் சரி, ஆண்கள்தான் ஆளரிமையைப் பெற்றி நுந்தார்களே தவிர, பெண்களுக்கு அந்த உரிமை இருந்தது என்பதற்கான சான்றுகளில்லை. பெண்கள் அரசாண்டார்கள் என்பதற்கான சான்றுகளும் இல்லை.

மிகப் பிற்காலத்தில் வெள்ளையர்கள் இந்த நாட்டைப் பிடிப்பதற்குச் சற்று முன்னால், மதுரையிலே நாயக்க மன்னர்கள் ஆண்டபோது ராணி மங்கம்மாள், ராணி மீனாட்சி போன்றவர்கள் ஆண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய புதல்வர்கள் அல்லது பேர்களுக்கு வயது வரவில்லை என்பதற்காக இடைக்காலத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவகங்கையிலே தனது கணவன் இறந்த பின்னர் வேலு நாச் சியார் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றார். அவருக்குப் பக்கபலமாக மருது சேகோதரர்கள் இருந்து நாட்டை ஆண்டார்கள். ஆனால் அந்த அரசிகள் கூட ஆயுதம் தாங்கிப் பேர்க்களத்துக்குப் போனார்கள் என்ற வரலாறு கிடையாது.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய புலவர்கள் பெண்களை இன்னும் கேவலமாகச் சித்தரிக்கத் தொங்கினார்கள். பெண்பாற் புலவரான ஒளவையார் அதாவது சங்க காலத்து ஒளவையார் அல்ல பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஒளவையார், தான் பாடிய பால்களில் எல்லாம் பெண்களுக்கு சில இலக்கணங்கள் வகுத்துள்ளார். அவர் பாடிய ஆத்தி சூடியில்,

'தையல் சொல் கேளேல்'

(ஆத்தி சூடி-62)

பெண்கள் பேச்சைக் கேட்காதே! என்று ஒரு பெண்பால் புலவரான ஒளவையாரே பாடும் பாடியான குழ்நிலை இருந்திருக்கிறது. அதே ஒளவையார் கொன்றறவேந்தனில்,

'துடியாப் பெண்டிர மடியின் நெருப்பு' (கொன்ற வேந்தன்-41)

என்று கூறுகிறார். கணவன் சொற்படி கேட்காத பெண்கள், மடியிலே கட்டிக் கொண்ட நெருப்புக்குச் சமமானவர்கள் என்று இகழ்ந்து உரைக்கிறார்.

இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், 'தூற்றும் பெண்டிர கூற்றெனத் தகும்' (கொன்ற வேந்தன்-42)

என்று கூறுகிறார். கணவனை இகழ்கின்ற பெண்டுகள், அவனுக்கு எமனாக வாய்த்தவர்கள் என்று சொல்கிறார். அதே

கொன்றறவேந்தனில், சிற்பாக பெண்கள் பூணவேண்டிய அணிகளன் எது என்பதைப் பற்றி அவர் சொல்லும்போது,

'பேதமை என்பது மாதர்க்கு அணிகலன்' (கொன்றறவேந்தன்-66)

என்று சொல்கிறார்.

அதே ஒளவையார், அவர் பாடிய முதுரையில் கீழ்க்கண்ட பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.

"கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்று ஸர்ந்தோர் சொல் கூற்றும் அல்லாத மாந்தர்க்கு அறும் கூற்றும்-

மெல்லிய

வாழைக்குத் தான் ஈன்ற காய் கூற்றும் கூற்றுமே

இல்லிற்கு இசைந்து ஒழுகாப் பெண்." (முதுரை-27)

என்று சொல்கிறார் பெண்பால் புலவரான ஒளவையார் பாடிய பால்களிலே இத்தகைய மனப்போக்கு வெளிப்படு மேயானல், ஆண்பால் புலவர்கள் எப்படியெல்லாம் பாடியிருப்பார்கள் என்பதை நான் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்கும் சில எடுத்துக் காட்டுக்களை நான் இங்கே தருகிறேன்:

அதி வீர ராம பாண்டியன் என்னும் மன்னன், தென்காசியைத் தலைநகரமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய புதல்வர்கள் அல்லது பேர்களுக்கு வயது வரவில்லை என்பதற்காக இடைக்காலத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவகங்கையிலே தனது கணவன் இறந்த பின்னர் வேலு நாச் சியார் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றார். அவருக்குப் பக்கபலமாக மருது சேகோதரர்கள் இருந்து நாட்டை ஆண்டார்கள். ஆனால் அந்த அரசிகள் கூட ஆயுதம் தாங்கிப் பேர்க்களத்துக்குப் போனார்கள் என்ற வரலாறு கிடையாது.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய புலவர்கள் பெண்களை இன்னும் கேவலமாகச் சித்தரிக்கத் தொங்கினார்கள். பெண்பாற் புலவரான ஒளவையார் அதாவது சங்க காலத்து ஒளவையார் அல்ல பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஒளவையார், தான் பாடிய பால்களில் எல்லாம் பெண்களுக்கு சில இலக்கணங்கள் வகுத்துள்ளார். அவர் பாடிய ஆத்தி சூடியில்,

'தையல் சொல் கேளேல்'

(ஆத்தி சூடி-62)

பெண்கள் பேச்சைக் கேட்காதே! என்று ஒரு பெண்பால் புலவரான ஒளவையாரே பாடும் பாடியான குழ்நிலை இருந்திருக்கிறது. அதே ஒளவையார் கொன்றறவேந்தனில்,

'துடியாப் பெண்டிர மடியின் நெருப்பு' (கொன்ற வேந்தன்-41)

என்று கூறுகிறார். கணவன் சொற்படி கேட்காத பெண்கள், மடியிலே கட்டிக் கொண்ட நெருப்புக்குச் சமமானவர்கள் என்று இகழ்ந்து உரைக்கிறார்.

இன்னும் ஒரு படி மேலே போய்,

'தூற்றும் பெண்டிர கூற்றெனத் தகும்'

(கொன்ற வேந்தன்-42)

என்று கூறுகிறார். கணவனை இகழ்கின்ற பெண்டுகள், அவனுக்கு எமனாக வாய்த்தவர்கள் என்று சொல்கிறார். அதே

கொன்றறவேந்தனில், சிற்பாக பெண்கள் பூணவேண்டிய அணிகளன் எது என்பதைப் பற்றி அவர் சொல்லும்போது,

'பேதமை என்பது மாதர்க்கு அணிகலன்'

(கொன்றறவேந்தன்-66)

என்று சொல்கிறார்.

அதே ஒளவையார், அவர் பாடிய முதுரையில் கீழ்க்கண்ட பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.

"கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்று ஸர்ந்தோர் சொல் கூற்றும்

அல்லாத மாந்தர்க்கு அறும் கூற்றும்-

சொல்கிறார்:

"கொண்டான் குறிப்பொழுகல் கூறிய நாணுடைமை

கண்டது கண்டு விழையாமை -விண்டு

வெறுப்பன செய்யாமை வெக்காமை

நீக்கி

உறுப்போடு உணர்வுடையாள் பெண்"

(அறநெரிச்சாரம்- 159)

என்று பெண்களிடம் இருக்க வேண்டிய குணாதிசயங்கள் பற்றி அவர் பாடி முடிக் கிறார். அடுத்து வந்த பட்டினத்தார் இன்னும் பெண்களைக் கேவலமாகக் கருதுகிறார். அவர் பாடிய திருஏகம்ப் மாலையில் சொல்கிறார்:

"பெண்ணாகி வந்து ஒரு மாயப்

பிசாசம் பிடித்திட்டு என்னைக்

கண்ணால் வெருட்டி முலையால்

மயக்கிக் கடிதடத்துப் புண்ணாம்

குழி இடைத் தள்ளி என்

போதப் பொருள் பறிக்க

எண்ணாது உணைமறுந் தேனிஇறை வாகச்சி ஏகம்பனே!"

(திருஏகம்ப மாலை)

இறைவனைச் சிலர் மறந்ததற்கு

என்னைன் காரணங்கள் என்று சொல்ல

வந்தவர், அந்தப் பயியையும் பெண்மீது

போடுகிறார். பெண்ணாகி வந்தது ஒரு

மாயப் பிசாசம் என்று பெண்களை

இறைவனையில் போதியே மிகுந்த

நாட்டம் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய

பாடல்களில் இந்தக் கருத்தை

வலியுறுத்தினான்.

'பெண் கள் விடு

பிரபாகரன் பதைத்து ...

"நாய் என்று பெண்ணை நாவில் வார்க்கும்

இப்புவிக்குத் தாய் என்று காட்டத்
தமிழ்க்கு வாய்த்தவளே!"

"பெண் குழந்தைத் தாலாட்டு" என்று ஒரு பெண்ணே
ஒரு தாலாட்டுப் பாடுவதாக அவர் வர்ணிக்கிறார்.

ஆண்களோடு பெண்களைச் சரி நிகர் சமானமாகக் கருத
வேண்டும் என்று பாரதி கனவு கண்டான். அந்தக் கனவை
இன்னும் தாய்த் தமிழகத்தில் நன்வாக்கவில்லை என்று தான்
கூற வேண்டும். இன்னும் தமிழர்களின் மனப்போக்கிலே
பெரியளவிலே எந்த மாற்றமும் வந்து விடவில்லை. சங்க
காலத்திலிருந்து இன்று வரை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில்
பெண்கள் பற்றிய மனப்போக்கு என்பது முற்றிலும் மாறிவ-
ட்டது என்று கூற முடியாது. இன்னமும் தமிழ்ப் பெண்கள்
அவர்களின் அடிமைத் தளையை உடைத்தெறிந்து
விட்டார்கள் என்று சொல்வதற்கு வழியில்லை.

ஆனால், சேய்த் தமிழகமான தமிழ்முத்தில், ஒரு 'மகத்தான்
புரட்சி' அமைதியாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

"The great leap forward" என்று ஆங்கிலத்திலே
சொல்லுவதைப் போல, பெண்களின் அடிமைத்தளையை
உடைத்து எநியும் முயற்சியில் 'புலிப்பாய்ச்சல்' வேகம்
அங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

தாய்த் தமிழகத்தில் உள்ள பெண்கள் எவ்வாறு எல்லாம்
இழிவு படுத்தப்பட்டார்களோ, எவ்வாறெல்லாம் ஆண்களுக்கு
அடங்கி நடக்க வேண்டியவர்கள் என்று
போதிக்கப்பட்டார்களோ, அதைப் போன்ற நிலைமைகள்தான்,
அங்கே தமிழ்முத்தில் நிலவிற்று. மற்றும் எதுவும் இல்லை.
நீண்ட காலமாக, இங்குள்ள மூடப் பழக்கங்கள் அங்கேயும்
பரவியிருந்தன. வரத்தசனைக் கொடுமை அல்லது
சீதனக் கொடுமைகள் தமிழகத்தில் எப்படியுண்டோ அப்படி
அங்கேயும் உண்டு. பெண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது
என்று சொன்னாலே, முகஞ் சுழிக்கிற சமுதாயமாகத் தமிழ்ச்
சமுதாயம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. அதனாலைதான்,
உசிலம்பட்டி போன்ற இடங்களில் பெண் சிக்ககளைக்
கொல்லுகின்ற வேலைகள் நடக்கின்றன.

இப்படி மூட நமிக்கை கவிழ்ந்துள்ள ஒரு சமுதாயத்தில்
"உண்மையான பெண் விடுதலை" எவ்வாறு இருக்க
வேண்டும் என்பதை, விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்
தலைவர் பிரபாகரன் சிந்தித்த மாதிரி எந்த தமிழனும்
சிந்திக்கவில்லை. வாய் அளவிலே பெண் விடுதலையைப்
பற்றிப் பேசினால் அல்லது எழுதிக் குவித்தால் மட்டும்
பெண் விடுதலை பெற்று விட முடியாது. பாரதி பாடியது
போல், ஆண்களோடு பெண்களும் சரி நிகர் சமானம் என்ற
நிலையை ஏற்படுத்தினால் ஒழிய, பெண் விடுதலை என்பது
உண்மையில் நடைமுறையில் இருக்காது என்பதை
அவர் உணர்ந்தார். ஒரு பெண் தன்னுடைய தந்தையைச்
சார்ந்து வாழ்கிறான். பின்னாலே திருமணமாவுடன்,
தன்னுடைய கணவனைச் சார்ந்து வாழ்கிறான்.
அவனுக்குப் பின்னாலே தன்னுடைய புதல்வனைச் சார்ந்து
வாழ வேண்டிய நிலைமையிலே இருக்கிறான்.

ஆகவே அவன் யாரையாவது சார்ந்துதான் வாழ்ந்தாக
வேண்டும் என்ற நிலையை மாற்றினால் ஒழிய,
பெண்ணடிமைத்தனம் போகாதென்பதை அவர்
புரிந்திருந்தார். எனவேதான், விடுதலைப் புலிகள்
இயக்கத்திலே பெண்களைச் சேர்ப்பது என்பதை முடிவு
செய்தார். அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்தார். உலக
நாடுகளிலே, அது அரசு சார்பான இராணுவமானாலும்
எதிர்த்துப் போராடுகிற புரட்சி படைகளானாலும்
பெண்களின் பங்களிப்பு என்பது அதில் என்ன? அவர்கள்

தூக்கிக் கொண்டு
கிளம்பினாள் என்ற நிலை,
சங்க காலத்திலும் இல்லை
அதற்குப் பிற்பட்ட
காலத்திலும் இல்லை. ஆனால்,
பிரபாகரன் அவர்களின்
தமிழ்முத்தில், தன்னுடைய
தந்தையோ சகோதரர்களோ

விடுதலைப் படைமில் சேர்ந்து

ஆயுதம் தூக்கி, தங்கள் மண்ணை விடுவிக்கப்

போராடுவதற்கு முன்வராம் பதுங்கியிருந்தாலும், அந்த

வீட்டில் இருந்த பெண்கள் வெளியேறி வந்து விடுதலைத்
தானையில் தங்களை அங்கத்தவர்கள்கீக் கொண்டு

ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று, ஆயுதம் தூக்கித் தங்கள்
மண்ணை விடுவிக்கப் போராடுகிறார்கள் என்ற

நிலைமையைப் பிரபாகரன் ஏற்படுத்தினார். இதைத்தான்,
'புலிப் பாய்ச்சல் முன்னேற்றம் என்று நான் குறிப்பிட்டேன்.

ஏனென்று சொன்னால் வீட்டை விட்டு வெளிவராத

பெண்கள் - படி தாண்டாத பத்தினிகளாக விளங்கிய
பெண்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, பேர்ப்படையிலே

சேர்ந்து, ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று ஆண்களோடு சரிகிர
சமானமாக நின்று, களத்திலே முன்னணியிலேயே போரிட்டு,

தங்கள் இன்னுமிருத்த தியாகம் செய்கிற ஒரு சூழ்நிலையை-
யப் பிரபாகரன் உருவாக்கியது என்பது அற்புதமானது.

இது பெண்களின் அடிமைத் தளையைச் சுக்குநூறாகத்

தகர்த்தெறிந்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அது
மிகையாகாது. வாயனவிலே பெண் விடுதலையை அவர்
பேசவில்லை. ஒரு மண் விடுதலை பெற வேண்டுமென்றால்,
அதிலே ஆணுக்கு எவ்வளவு பங்களிப்பு இருக்கிறதோ

அதைப் போன்ற பங்களிப்பு பெண்களுக்கும் இருந்தால்தான்
பெண் விடுதலை என்பது உண்மையிலேயே சாத்தியமாகும்
என்பதை அனுபவ பூர்வமாகக் கண்டு உணர்ந்தார்.

ஒரு மண்ணை விடுவிப்பதும் அந்த மண்ணைப்
பாதுகாப்பதும் ஆணின் கடமை என்று கருதிய சமுதாய

மனப் போக்கை அவர் மாற்றினார். அத்தகைய மனப்
போக்கு நிலவுவதால்தான், ஆணைச் சார்ந்து பெண்
வாழ வேண்டிய நிலைமை இருக்கின்றது என்பதை

அவர் உணர்ந்தார்.

ஆன் வலிமை நிறைந்தவன், அவனால் தான்
தன்னையும் தன் நாட்டையும் தன்னைச் சார்ந்திருக்கின்ற
மனையின் கடமை என்று கருதிய சமுதாயமாகத் தமிழ்ச்
சுமுதாயம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. அதனாலைதான்,
உசிலம்பட்டி போன்ற இடங்களில் பெண் சிக்ககளைக்
கொல்லுகின்ற வேலைகள் நடக்கின்றன.

இப்படி மூட நமிக்கை கவிழ்ந்துள்ள ஒரு சமுதாயத்தில்
"உண்மையான பெண் விடுதலை" எவ்வாறு இருக்க

வேண்டும் என்பதை, விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்
தலைவர் பிரபாகரன் சிந்தித்த மாதிரி எந்த தமிழனும்
சிந்திக்கவில்லை. வாய் அளவிலே பெண் விடுதலையைப்
பற்றிப் பேசினால் அல்லது எழுதிக் குவித்தால் மட்டும்
பெண் விடுதலை பெற்று விட முடியாது. பாரதி பாடியது
போல், ஆண்களோடு பெண்களும் சரி நிகர் சமானம் என்ற
நிலையை ஏற்படுத்தினால் ஒழிய, பெண் விடுதலை என்பது
உண்மையில் நடைமுறையில் இருக்காது என்பதை
அவர் உணர்ந்தார். ஒரு பெண் தன்னுடைய தந்தையைச்
சார்ந்து வாழ்கிறான். பின்னாலே திருமணமாவுடன்,
தன்னுடைய கணவனைச் சார்ந்து வாழ்கிறான்.

அவனுக்குப் பின்னாலே தன்னுடைய புதல்வனைச் சார்ந்து
வாழ வேண்டிய நிலைமையிலே இருக்கிறான்.

ஆகவே அவன் யாரையாவது சார்ந்துதான் வாழ்ந்தாக
வேண்டும் என்ற நிலையை மாற்றினால் ஒழிய,
பெண்ணடிமைத்தனம் போகாதென்பதை அவர்
புரிந்திருந்தார். எனவேதான், விடுதலைப் புலிகள்
இயக்கத்திலே பெண்களைச் சேர்ப்பது என்பதை முடிவு
செய்தார். அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்தார். உலக
நாடுகளிலே, அது அரசு சார்பான இராணுவமானாலும்
எதிர்த்துப் போராடுகிற புரட்சி படைகளானாலும்
பெண்களின் பங்களிப்பு என்பது அதில் என்ன? அவர்கள்

காயமடைந்த வீரர்களுக்கு மருந்து கட்டுவது,
அவர்களுக்கு பணிவிடை புரிவது அத்தகைய பணிகள்தான்
பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. பெண்கள் ஆயுதம் தாங்கிப்
போராடுவர்களாக எந்த நாட்டிலும் அனுமதிக்கப்படவில்லை.
இந்தியாவிலும், ஏன் வல்லர்சான் அமெரிக்காவிலும் சமீப
காலத்தில்தான் பெண்களை ஆயுதம் தாங்குவதற்கு
அனுமதித்திருக்கிறார்கள். போர்ப் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள்.
ஆனால், அதற்கு முன்னதாகவே அத்தகைய நிலையை
உருவாக்கியவர் பிரபாகரன்தான் என்பதை என்னும் போது
நம்முடைய உள்ளம் பெருமித்தால் பூரிக்கின்றது.

வெறும் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்று விடுவதனாலேயே பெண்
விடுதலை சாத்தியமாகி விடுமா என்று சிலர் நினைக்கலாம்.
ஆனால், பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கு முக்கியமானது காலம்
காலமாக அவர்கள் மனதிலே ஆணுக்கு அடங்கி நடக்க
வேண்டியவன் என்ற எண்ணம் பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது.
நம்முடைய இலக்கியங்களும் அதைத்தான் பதிப்பித்தன
என்பதை ஏற்கனவே இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே
நாம் பார்த்தோம். அந்த எண்ணத்தை அடியோடு பெண்கள்
உள்ளதிலிருந்து அகற்ற வேண்டும் என்பதற்காக்கள்,
பிரபாகரன் அவர்கள் இந்த நிலையை எடுத்தார். இதன்
விளைவாக இன்றைக்குத் தமிழ்முத்திலிருந்து பெண்கள் தலை
நிமர்ந்து நடக்கக் கூடிய கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பல்வேறு களங்களிலே முன்னணியிலே நின்று பெண்கள்
தங்கள் இன்னுமிருத்த தியாகம் செய்கின்ற வீர் செறிந்த

நிகழ்ச்சிகளை நாம் அன்றாடம் கேட்கிறோம். தன்னைத் தானே
தியாகம் செய்து கொண்டு எதிரியை அழிப்பது என்பதற்காக
உருவாக்கப்பட்ட கரும் புலிகள் இயக்கத்திலும் இன்று

பெண்கள் சேர்ந்து தங்கள் உமிர்தைத் துச்சமாக மதித்துத்
தங்கள் நாட்கூகாகத் தங்கள் மன்னின் விடுதலைக்காகத்
தங்கள் உமிர்தைத் தியாகம் செய்கின்ற அற்புதமான வீரஞ்
செறிந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கேட்டு நம்முடைய மெய்
சிலர்க்கின்றது. இதன் விளைவாக, தமிழும் பெண்கள் அந்த
மன்னிலே தலை நிமர்ந்து நடக்கிறார்கள். அவர்கள்
உள்ளங்களைக் கவ்வியமிருந்த ஒரு மாயை இன்று

விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்கள் என்னென் ஆயுதங்களைத்
தூக்கி என்னென் வீர சாகசங்களைச் செய்வார்களோ அதை
விடச் சிறப்பாகத் தங்களாலும் செய்ய முடியும் என்ற ஒரு
பெரும்பிக்கை அவர்களது உள்ளங்களிலே இருக்கிறது. அதையே செயல் வடிவத்திலும்
அவர்கள் இன்றைக்கும் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக,
பெண் விடுதலையைப் புலிப் பாய்ச்சல் வேகத்தில் முன்னேற்றப்<